

Τι σηματοδοτεί η θεραπεία για την ψυχική και το σώμα

Ρευματικές παθήσεις: Γιατί οι ασθενείς αρνούνται να πάρουν φάρμακα;

Δημοσίευση: 10 Φεβ 2018, 11:49 | Τελευταία ενημέρωση: 10 Φεβ 2018, 11:49

Μία πολύ συχνή δυσκολία, που παρατηρείται στους ρευματοπαθείς, είναι η εξάντληση τους από την διαρκή λήψη φαρμάκων, εξηγεί η Νικολέττα Κουσουρή υπεύθυνη του Ψυχοκοινωνικού Τομέα της Ελληνικής Εταιρείας Αντιρευματικού Αγώνα.

Τα φάρμακα αποτελούν το κυριότερο και πιο σημαντικό τρόπο μείωσης των συμπτωμάτων, του πόνου και ουσιαστικά της εξέλιξης του νοσήματος. Παρόλα αυτά παρατηρείται ότι αρκετοί ασθενείς είτε αρνούνται εντελώς τη λήψη τους -καταφεύγοντας συχνά σε εναλλακτικές μεθόδους-, είτε μειώνουν τη δοσολογία κατά βούληση, εξηγεί η Ψυχολόγος-Ψυχοθεραπεύτρια.

Ταυτόχρονα, πολλοί ασθενείς επιλέγουν την αποχή από την φαρμακευτική αγωγή και την ιατρική παρακολούθηση.

«Οι συνέπειες αυτής της επιλογής είναι αρκετά σοβαρές, αλλά δεν έχει νόημα να αναλυθούν τώρα, καθώς δεν έχουμε στόχο να νοουθετήσουμε τους ασθενείς, αλλά να αναζητήσουμε τα κίνητρα που οδηγούν σε αυτήν την επιλογή», σημειώνει η κ. Κουσουρή.

Και εξηγεί ότι «αρχικά, είναι αποδεκτό πως ο ρευματοπαθής έρχεται πολλές φορές αντιμέτωπος με τις διαφορετικές προτάσεις ιατρών για φαρμακευτικά σχήματα, με την δυσκολία ανεύρεσης του σκευάσματος, με την συχνή εναλλαγή φαρμακευτικών σχημάτων και φυσικά με τις ανεπιθύμητες δράσεις κάποιων σκευασμάτων. Επιπλέον, ο ασθενής, εκτός από την ανάγκη να διατηρεί το συστηρό πρόγραμμα λήψης των φαρμάκων, χρειάζεται επιπρόσθετα να προσέχει ιδιαίτερα την διατροφή του, να ασκείται συστηματικά και να είναι σε διαρκή εγρήγορση για τυχόν παρενέργειες (βλ. κίτρινη κάρτα)».

Φάρμακο είναι σύνθετη λέξη από το «φέρω» και «άκος», που σημαίνει φέρνει θεραπεία και με βάση τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας, φάρμακο είναι κάθε ουσία που χρησιμοποιείται για την πρόληψη, διάγνωση, θεραπεία, νόσο.

Σύμφωνα ωστόσο με την κ. Κουσουρή, «στην περίπτωση όμως των ρευματικών νοσημάτων, το φάρμακο δεν λειτουργεί ως θεραπεία, αλλά κυρίως ως βελτίωση ή συντήρηση της ήδη υπάρχουσας κατάστασης. Σε αυτή την περίπτωση, όπου το φάρμακο λαμβάνεται σε τακτική βάση (πολλές φορές καθημερινή), υπενθυμίζει αναπόφευκτα στο άτομο την ύπαρξη του νοσήματος και απαιτεί μία σταθερή αναμέτρηση μαζί του. Το φάρμακο δεν επιτρέπει στον ίδιο να αρνηθεί/παραβλέψει ότι νοσεί.

Επομένως, θα μπορούσαμε να υποθέσουμε πως σε ορισμένες περιπτώσεις ο ρευματοπαθής αποφασίζει να απέχει από την φαρμακευτική αγωγή, λόγω των απαιτήσεων που προαναφέρθηκαν, αλλά και διότι το φάρμακο του υπενθυμίζει το επώδυνο κομμάτι του εαυτού του, αυτό που ασθενεί.

Όπως είναι φυσικό, σε βάθος χρόνου, όλα τα παραπάνω επιφέρουν, εκτός από μεγάλο κίνδυνο για την υγεία, εξάντληση, θυμό και θλίψη. Πως, λοιπόν, ο ρευματοπαθής θα καταφέρει να ξεπερνάει αυτό το εμπόδιο σε βάθος χρόνου;».

Και εξηγεί ότι «η απάντηση είναι σαφέστατα πολύπλοκη, καθώς δεν εξαρτάται μόνο από τον ίδιο τον ρευματοπαθή, αλλά από όλο το κοινωνικό του περιβάλλον. Τα μέλη του στενού οικογενειακού περιβάλλοντος διαδραματίζουν καθοριστικό ρόλο στην υποστήριξη του νοσούντα και στην συνεχή παρότρυνσή του για σταθερότητα στη λήψη φαρμάκων. Η απόφαση όλης της οικογένειας ότι η καθημερινή λήψη φαρμάκων από ένα μέλος της θα αποτελεί μία φυσιολογική ρουτίνα, όπως οι υπόλοιπες δραστηριότητες, φαίνεται να είναι αρκετά βοηθητική. Το ευρύτερο κοινωνικό περιβάλλον (συγγενείς, φίλοι, συνάδελφοι, κ.α.), επίσης, χρειάζεται να είναι ιδιαίτερα υποστηρικτικό. Η κατανόηση των περιορισμών στη ζωή του νοσούντα (π.χ. διατροφή, αποχή από κάποιες δραστηριότητες) είναι αρκετή, ώστε ο ίδιος να μην νιώθει απομονωμένος και περιορισμένος.

Τέλος, κρίνεται χρήσιμο ο ρευματοπαθής να υποστηρίζεται συστηματικά από επαγγελματία ψυχικής υγείας, ώστε να μπορεί να κατανοεί σε βάθος τις δυσκολίες που προκύπτουν από το νόσήμα του, να τις αποδέχεται και να συμπορεύεται μαζί τους».

Η Νικολέττα Κουσουρή καταλήγει λέγοντας ότι «το "φάρμακο", για τη ζωή ενός ρευματοπαθή, σηματοδοτεί πολλές αλλαγές στη ζωή και στην ψυχική του υγεία. Με την κατάλληλη υποστήριξη, ο στόχος είναι να μετατραπεί σε έναν συνοδοιπόρο, με τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματά του».

health.in.gr